

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Michel Bussi
J'AI DÛ RÊVER TROP FORT

Copyright © Michel Bussi et Presses de la Cité, un département
de Place des éditeurs, 2019

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03599-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MIŠEL BISI

*U snu sam te
volela*

Prevela Ivana Šugić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Probušio sam jastuk
Prejako sam sanjao
Alen Bašung

Žrtvama cunamija u Indoneziji

„Dobijam, reče lisica, zbog boje žita.“

„Nije mi ništa jasno, mama.“

Sklapam knjigu i naginjem se ka Lorinom krevetu.

„E pa, vidiš, lisica više nikad neće videti malog princa. Ali kako mali princ ima plavu kosu, boje žita, svaki put kad lisica bude pogledala žito, pomisliće na svog prijatelja. Kao i ti i tvoja drugarica Ofelija, koja se preselila u Portugaliju letos. Iako je više ne vidiš, svaki put kad neko pomene njenu zemlju, ili njeno ime, ili pak vidiš neku devojčicu kovrdžave crne kose, setićeš se nje. Je l' ti sad jasnije?“

„Jeste.“

Lora uzima plišanu igračku pačeta a potom tresne snežnu kuglu sa Sagrađa familijom i spušta je na stočić kraj kreveta. Razmišlja, mršti se, obuzeta je sumnjom.

„Ali, mama, ako niko nikad ne pomene Portugaliju, ili devojčicu s njenim imenom, i ne vidim nijednu koja ima istu kovrdžavu kosu, da li ću onda zaboraviti Ofeliju?“

Stežem Loru u zagrljaj, natapajući suzama žuti pliš igračke.

„Ne, ako je budeš dovoljno volela, srce moje. Što je jače budeš volela, to će te u životu sve više stvari podsećati na nju.“

Olivje promalja glavu kroz odškrinuta vrata, mašući satom u rukama – vreme je za spavanje. Lora je krenula u predškolsko, već je u ozbiljnim

Mišel Bisi

godinama, najozbiljnijoj godini dosad. Mada je i svaka prethodna bila najozbiljnija. Neću da se prepirem, povlačim ćebe da bih je pokrila.

Grli me oko vrata za poslednji poljubac.

„A ti, mama? Jesi li ti nekad volela nekog toliko jako da si želela da ga nikad ne zaboraviš? Toliko jako da celog svog života nailaziš na nešto što te podseća na njega?“

I

MONTREAL

1

.....

12. SEPTEMBAR 2019.

„Oдох.“

Olivje sedi za kuhinjskim stolom, prstiju prekrštenih preko šoljice za kafu; pogled mu luta van kroz prozor i gubi se u daljini, daleko od granice vrta, daleko od radionice, sve do izmaglice nad Senom. Odgovara mi i ne okrenuvši se prema meni:

„Zar baš moraš?“

Premišljam se. Ustajem i poravnavam suknju, deo moje uniforme. Ne mili mi se dugačka rasprava. Ne sad. Nema se vremena. Samo se osmehujem. Kao i on, uostalom. Tako on voli da postavlja ozbiljna pitanja.

„Pozvali su me u Roasi, terminal 2E, u 9 sati. Treba da obiđem Serži pre nego što ljudi krenu na posao.“

Olivje ništa ne dodaje, očima prati krivinu reke, miluje je pogledom kao da se divi njenom beskrajnom savršenstvu, natenane, istom onom strpljivošću kojom proučava luk nekog uzglavlja na krevetu, konture neke komode izrađene po meri, ugao greda zasvođene prostorije. Žarom kojim me posmatra kad se istuširam i kada me položi u krevet. Istim onim žarom zbog kog se i u četrdeset trećoj osećam lepom i poželjnom. I to samo u njegovim očima. Samo u njegovim?

Zar baš moraš?

Olivje ustaje i otvara balkonska vrata. Već znam da će se približiti i baciti mrvice jučerašnjeg hleba Žeronimu, labudu koji je napravio гнездо na kraju naše staze, na obali Sene. Pripitomljeni labud koji brani

svoju teritoriju, pa tako i našu, bolje od rotvajlera. Hranjenje Žeronima je Olivjeov ritual. Olivje voli rituale.

Pretpostavljam da razmišlja da mi ponovo postavi isto ritualno pitanje kao i uvek kad se spremam da pođem:

Zar baš moraš?

S vremenom sam shvatila da se ovo Olivjeovo pitanje ne svodi ni na repetitivnu šalu ni na pitanje da li imam nekoliko minuta da popijem kafu s njim pre nego što zbrišem. Njegovo *Zar baš moraš?* ide mnogo dalje od ovoga i znači zar baš moraš i dalje da se baviš tim prokletim poslom stjuardese, da nas napuštaš na petnaest dana mesečno, da nastavljaš da obilaziš svet, da živiš u drugoj vremenskoj zoni? Zar baš moraš sad kad je kuća isplaćena, kad su devojčice porasle, kad nam ništa više ne treba? Zar baš moraš i dalje time da se baviš? Olivje me je sto puta to pitao: šta to one još imaju, te vile u Andima, na Baliu ili u Kanadi, što naša drvena kuća, koju je sagradio sa svojih deset prstiju, nema? Olivje mi je sto puta predložio da promenim posao: mogla bi da radiš sa mnom u radionici, većina žena se pridruži svojim muževima zanatlijama. Mogla bi da se baviš računovodstvom ili administrativnim poslovima. Bolje to nego da spiskamo lovu na nesposobne agencije...

Izlazim iz zamišljenosti i preuzimam svoj veseli glas za biznis-klasu. „Hajde, moram da požurim!“

Dok Žeronimo uživa u domaćem bagetu sa semenkama, pogledom pratim let pepeljaste čaplje koja uzleće nad senskim jezercima. Olivje ne odgovara. Znam da ne voli zvuk kotrljanja točkića mog kofera po smrekovom parketu. Moja uobičajena ljutnja kljuca mi u glavi. Da, Olivje, moram! Moj posao je moja sloboda! Ti ostaješ, a ja idem. Ti ostaješ, a ja se vraćam. Ti si nepomična tačka, a ja sam pokret. Ovako funkcionišemo već 30 godina. Od kojih dvadeset sedam s burmom na ruci. I za sve to vreme podižući dvoje dece. I to prilično uspešno, zar se ne slažeš?

Penjem se stepenicama da bih uzela prtljag iz sobe. Unapred uzdišem. Olivje može da me podvrgne mučenju strugom ili bušilicom, nikada mu ne bih priznala do koje mere me smara vukljanje ovog prokletog kofera po pokretnim i nepokretnim stepenicama i raznim liftovima naše planete. I to počev od ovih deset stepenika naše kuće. Penjući se, prelazim svoj plan letenja za ovaj mesec: Montreal, Los Anđeles, Džakarta. Odvraćam se od razmišljanja o toj neverovatnoj podudarnosti, iako me, i

protiv volje, sećanje vraća dvadeset godina u prošlost. Misliću o tome kasnije, kad budem sama, na miru, kad...

Spotičem se o kofer i zamalo ne završavam na parketu.

Orman mi je otvoren!

Fioka takođe.

Doduše, ne ona gde mi stoji nakit, marame ili kozmetika.

Već ona gde čuvam tajne!

Fioka koju Olivje ne otvara. Fioka koja pripada samo meni.

Prilazim. Neko je preturao po njoj, sigurna sam u to već na prvi pogled. Razne sitne uspomene i dečje poruke od Lore i Margo nisu vraćene na mesto. Različiti i snopovi suve pšenice, ubrani na polju gde sam se prvi put poljubila, smrvljeni su u paramparčad. Olivjeove roze samolepljive poruke – *nedostaješ mi, srećan put, stjuardesice moja, brzo mi se vrati* – razbacane su na sve strane. Pokušavam da se priblerem. Možda samo umišljam, uznemirena tim čudnim nizom destinacija: Montreal, Los Anđeles, Džakarta. Možda sam i sama sve razbacala, kako bih i mogla toga da se sećam, nisam otvorila tu fioku godinama. Gotovo sam sebe ubedila u to kad primećujem odsjaj ispod fioke, na parketu. Saginjem se i širim oči u neverici.

Moj oblutak!

Moj mali inuitski oblutak. Njega nisam iz fioke vadila dvadeset godina! Malo je verovatno da je sam iskočio na pod. I delić jedne velike kugle dokaz je da je neko preturao po mojim stvarima... i to nedavno!

Psujem dok stavljam oblutak u džep svoje uniforme. Nemam sad vremena o tome da razgovaram s Olivjeom. Kao ni s Margo. Može da sačeka. Uostalom, nemam šta da krijem u ovoj fioci, samo stare uspomene, čiju priču samo ja znam.

Na izlasku iz sobe provirujem u Margoinu. Moja sad velika tinejdžerka leži na krevetu sa telefonom na uvu.

„Idem.“

„Hoćeš li da mi doneseš *koko pops*? Upravo sam jutros potrošila pakovanje.“

„Ne idem u kupovinu, Margo, već na posao!“

„Aha... a kad se vraćaš?“

„Sutra več.“

Margo me nije ni pitala za destinaciju, niti poževela sreću na poslu, a kamoli srećan put. Jedva i da primećuje moje odsustvo. Gotovo da prevrće očima kada me ujutru zatekne za stolom za doručkom pre nego što ode u školu. Ni ovo neću priznati Olivjeu, ali pri svakom odlasku hvata me nostalgija za tim ne tako davnim godinama, kada su Lora i Margo histerično plakale kad god bih odlazila na put, kada je Olivje morao da ih skida sa mene, kada su dane provodile pogleda uprtih ka nebu, ne bi li spazile mamu, i iščekivale moj povratak na postolju pred najvišim prozorom, koje im je tata specijalno napravio za njih, vreme kada sam jedino obećanjima smirivala njihovu tugu. Obećanjima da ću im doneti poklone s drugog kraja sveta!

Moja mala plava honda džez juri kroz pusta polja užarena pod velikim narandžastim suncem. Sto dvadeset kilometara magistralnog puta deli Roasi od naše kuće u Port Žoi, puta koji vole kamioni, a koje mi već odavno nije zabavno da pretičem. Olivje tvrdi da je bliže čamcem. To je skoro pa tačno! Trideset godina sam se vozila Nacionalnim putem 14 u svako doba dana i noći, dok sam u nogama nosila umor dvanestočasovnih letova, a u glavi džet-leg približno istog trajanja. Neki se plaše aviona, a ja sam pak više opasnih situacija doživela na ovom sivom tepihu prostrtom kroz Veksen nego na svim pistama na planeti Zemlji na koje sam sletela ili sa kojih uzletela, i to tokom trideset godina, sa tri-četiri leta nedeljno. Ovog meseca tri.

Montreal od 12. do 13. septembra 2019.

Los Anđeles od 14. do 16. septembra 2019.

Džakarta od 27. do 29. septembra 2019.

Sad od magistrale vidim samo parče sivog lima holandskog kamiona, koji se savesno drži dozvoljene brzine ispred mene. Da bih zaokupila pažnju nečim, prepuštam se složenoj računici. Računanju verovatnoće. Pošto sam se poslednji put verovatnoćom bavila u srednjoj, dakle u Margoinim godinama, daleko sam od uspeha. Koliko dalekih destinacija nudi Er Frans s polaskom iz Roasija? Minimum nekoliko stotina? Uzimam donji prag i zaokružujem na dvesta. Dakle, imam verovatnoću jedan

prema dvesta da završim u Montrealu... Još nije ništa čudno, dva-tri puta sam se vraćala tamo od 1999. godine. Ali koja je verovatnoća da povežem Montreal i Los Anđeles? Iako mi matematika nije išla, rezultat mora biti oko 200 puta 200. Pokušavam da vizualizujem brojke na sivoj tabli zadnje strane kamiona ispred mene. Mora se ta verovatnoća podići na niz od četiri nule, dakle jedan prema nekoliko desetina hiljada... A ako dodamo i treću destinaciju, Džakartu, verovatnoća raste jer je sad to 200 puta 200 puta 200. Broj od šest nula. Jedan prema nekoliko miliona da se u jednom mesecu spoje te tri destinacije! To je u isto vreme i potpuno neverovatno... mada stoji crno na belo na planu leta koji su mi poslali – Montreal, Los Anđeles, Džakarta. Tri karte u istoj boji!

Tik pred usponom na Sen Kler sir Ept, Holanđanin skreće na parking, verovatno da bi doručkovao u restoranu kraj puta. Moj džez kao da dobija krila. Pritiskam gas i dalje ređajući nule u glavi.

Tri karte u istoj boji... Iako je šansa jedan prema milion, i dalje postoji neka šansa... Ona u koju veruje svaki igrač lotoa. Nije nemoguće. Samo je malo verovatno. Igra slučaja. Neki šaljivi bog sigurno je pronašao film iz moje prošlosti i sad se zabavlja premotavajući ga. Tri identične destinacije od pre dvadeset godina.

Montreal od 28. do 29. septembra 1999.

Los Anđeles od 6. do 8. oktobra 1999.

Džakarta od 18. do 20. oktobra 1999.

Želeći da umanjim snagu slika, koje mi se, i protiv moje volje, vrte po glavi, pojačavam zvuk radija. Neki reper mi urla na uvo nešto na engleskom, psujem Margo koja je opet uzimala moj džez, iako još uvek mora da vozi u pratnji odgovornog lica, i okrećem dugme dok se ne pojavi prva muzika koja ima neku melodiju.

Nostalgija.

Let It Be.

Zamalo se nisam zagrcnula.

Nule u mojoj glavi počinju da se vrte, spajaju se u dugačku ogrlicu koja me steže i zaustavlja dotok misli. Koja je šansa, jedan prema koliko miliona ili milijardi, da naiđem baš na ovu pesmu?

Kog sam to šaljivdžiju među bogovima ovako izazvala?

When I find myself in times of trouble...

Oči mi se naglo pune suzama, pomišljam da se zaustavim kraj puta, svjesna opasnosti, kada čujem kako mi telefon prikačen na kontrolnu tablu vibrira.

Mother Nathy comes to me...

Lora!

„Mama? Jesi li u putu? Možemo li da pričamo?“

Lora, koju je, od šesnaeste do dvadeset pete godine, bilo baš briga za moj raspored... a koja ga posljednjih godinu i po dana prva dobija, i to za nepuni sat pošto meni stigne... inače počne da paniči! I ko bi sem nje požurio da ga pročita, podvukavši sve bitne datume... i da me pozove!

„Mama, videla sam da se vraćaš iz Montreala u petak več. Mogu li da ti ostavim Etana i Nou u subotu ujutru? Valentin i ja moramo u *Ikeu*. Ne dolazi u obzir da vodim svoja dva drekavca. Ostaviću ti ih u 10 sati, kako bi stigla da se odmoriš od džet-lega.“

U 10 ujutru? Hvala, dušo moja! Sa džet-legom od 6 sati u povratku iz Kanade, znaš da su male šanse da ću te noći sklopiti oči... A što se *Ikee* tiče, moja Lora, moli boga da ti otac ne sazna!

„Hvala, mama“, odmah dodaje Lora ne ostavljajući mi izbora. „Oдох sad, moram da podelim tablete stanarima.“

Prekida vezu.

Lora... Starija ćerka. Dvadeset šest godina, negovateljica u Bišu.

Mudra Lora, organizovana Lora, Lora koja ima sređen život, udata za žandarma Valentina, potporučnika u Serzijskoj brigadi, koji čeka unapređenje u poručnika. Ona je za njih tačka oslonca, dok je on u pokretu. Mada su dali da im se izgradi palata u Pontoazu. *Razumeš, mama, to je dobra investicija...*

Lora, koja je pre godinu i po dana postala mama slatkim živahnim blizancima Etanu i Noi, koje će Olivje obožavati čim budu dovoljno porasli da mogu da majstorišu, a kojima se ja u međuvremenu bavim kad god sam slobodna. Zar to nije divno, imati baku koja odlazi na petnaest dana mesečno, ali koja je ostatak vremena u potpunosti na raspolaganju unučićima?

Neko vreme posmatram ugašeni mobilni telefon, njegovu detinjastu roze masku, sa malom lastom iscrtanom hemijskom olovkom, zatim pojačavam zvuk.

U snu sam te volela

Let It Be.

U glavi mi se šaljivi bog i dalje smeje.

Montreal, Los Anđeles, Džakarta.

Nanizao je tri najljepše destinacije u mom životu,
pre nego što je nastupila praznina, bezdan, ništavilo.

Vrtoglavica bez tragova, prekid, napuštenost, dar,
praznina, beskrajna, nepodnošljiva,

koju sam ipak trpela,

sve ove godine.

Koju sam ispunila,

Lorom, zatim Margo, Etanom i Noom.

Koju sam ispunila.

Ima žena koje ispunjavaju, a ima i ispunjenih žena.

Let It Be.

Roasi. Aerodrom *Šarl de Gol*. Terminal 2E. Utegnuta u plavu uniformu, s crvenom maramom, hodam hitrim korakom dugačkim hodnikom koji vodi do Izlaza M. Jednom rukom vučem kofer, u drugom držim spisak posade.

Srećem nekoliko muškaraca koji se okreću za mnom. To je magičan utisak koji ostavljaju uniforma i samopouzdanje među izgubljenim putnicima. Spoj energije i elegancije. Taj spoj koji, uz malo šminke, odoljeva godinama? Provlačim se, prolazim izlaze J, K i L, pogleda uprtog u imena avionske posade koja će mi praviti društvo do Montreala. Pokušavam da se uzdržim da ne vrisnem od sreće ugledavši jedno od prvih imena na listi.

Florens Gijo.

Flo!

Moja drugarica! I najdraža koleginica! Za trideset godina, slučaj nas je okupio manje od deset puta na istom letu. Najčešće, da bismo putovala zajedno, morale smo jasno to i da tražimo! Dva dana u Montrealu s Florens – kakva srećna slučajnost! Florens pršti od energije. Provela je godine u biznis-klassi, pokušavajući da privuče nekog zgodnog momka u kravati, koji bi bio spreman da se oženi njome. Na kraju ga je i pronašla, mada nisam upoznala tog njenog biznismena. Tako je Flo postala mirna

supruga, što je ne sprečava da i dalje leti, da se provodi, smeje, pije... ali bez flertovanja! Znam da ona voli tog svog direktora!

Flo zna moje tajne. Flo koja je verovatno probala sva alkoholna pića na svetu, od tropskih votki do azijskih viskija. Flo koja je već bila tu kada... Zamalo da mi se kofer zaglavi na pokretnoj traci, jedva izbegoh sudar sa sedmočlanom porodicom turista u turbanima. Mozak mi ponovo šalje neko upozorenje.

Flo?

Baš ona na letu Pariz–Montreal?

Tačno kao pre dvadeset godina?

Verovatnoća da se to desi verovatno zahteva beskrajni niz nula... U Er Fransu nas ima skoro deset hiljada članova kabinske posade.

Provlačim se među putnicima u pravcu Izlaza M, trudeći se da izbacim iz glave smešne računice. Možda je Flo uspela da nađe neki način da se ubaci na let sa mnom? Možda postoji neko drugo objašnjenje? Možda je to ipak igra slučajnosti?

Pogledom brzo prelazim preko ostalih imena osoblja, poznajem tek nekoliko njih. Prepoznajem Emanuela Riju, koja je među osobljem poznatija kao Sestra Emanuela, inače šefica kabinske posade koja je vrlo striktna kad je reč o bezbednosnim procedurama. Mrštim se pa mi se osmeh vraća na lice kad sam spazila još jedno ime. Žorž Pol Mari, jedan od mojih najdražih stjuarda. Visok, otmen, upečatljiv. I on je legenda.

Pogledom silazim po spisku, ka imenu kapetana.

Žan Maks Balen!

Drhtim celim telom.

Žan Maks...

Pa da. Moj bog šalji vdžija još nije rekao poslednju reč. Doteraće cara do duvara. Letom Pariz–Montreal od 28. septembra 1999, onim na kome je i Flo bila kraj mene, upravljao je... Žan Maks Balen!

To je let tokom kog mi se život preokrenuo.

Kada je sve počelo.

Izlaz M.

U snu sam te volela

*Kad se zora javi
Zamene se čaršavi
Ptice polete u svod plavi
U gnezdu gde smo se voleli
Ništa od nas ostati neće*

2

.....

28. SEPTEMBRA 1999.

Izlaz M.

U Roasi dolazim užurbana i usplahirena. Lora ima upalu uha već drugi put otkako je krenula u predškolsko. Lomila sam se da li da uzmem bolovanje ili je ostavim Olivjeu. Stigavši do Izlaza M, i dalje sam pod tenzijom. Avion je najavio pola sata kašnjenja, tako da je kabinska posada slobodna da u međuvremenu protegne noge.

Sala za ukrcavanje za Montreal liči na izbeglički kamp posle egzodusa. Previše je putnika, a premalo mesta za sedenje. Putnici čekaju sedeći na podu, deca jure, bebe plaču. Trčim da kupim časopis kada se preda mnom zaustavlja jedan od putnika, zabrinut za vezu za Šikutimi u Kanadi.

Šikutimi? Na sam pomen tog mesta prisećam se velikih jezera i borovih šuma, osim što putnik nema izgled kršnog drvoseče, više liči na nekog koga bi medved pojeo u jednom zalogaju. Ovaj moj Šikutimijanac klati se preda mnom, nosa u visini mojih grudi, s očitom željom da me uhvati za iste. Možda mi se i obratio samo s namerom da se približi mom dekolteu i onjuši mi parfem. U trideset trećoj godini života navikla sam se na komplimente, usmene i fizičke, naučila da upravljam njima, ne dopuštajući da bilo ko uhvati pogled mojih sivih očiju, zelenog odsjaja kad su besne, plavog kad su zaljubljene. Najčešće ih skrivam pod pramenom tamne kose, dovoljno dugim da ga pokupim šnalom za vreme leta, a opet mogu da ga vrtim oko prsta i grickam kada mi je kosa puštena. Znam, ružna navika, koju mi opraštaju zahvaljujući osmehu koji, očito, transformiše moje sitno ovalno lice u veliku tenisku loptu, a moj pogled u laserski zrak.

Odgovaram zadržavši bezbednu udaljenost, s pramenom preko lica.

„Ne brinite, kapetan leta svakako će moći da nadoknadi kašnjenje tokom leta.“

Maleni drvoseča ne deluje ubeđeno. Mada ja ne lažem, pošto kapetan Balen ima običaj da se ne drži ograničenja brzine na nebu. Suviše žuri da stigne na odredište! Žuri da se smesti u hotel. Lep četrdesetogodišnji pilot, s osmehom Toma Kruza i kapom koja mu uvek čvrsto stoji na glavi, udvarao mi se pre nekoliko godina dok smo ispijali mohito u predvorju hotela Komfor u Tokiju. Odgovorila sam da sam udata, srećno udata, a i majka jedne dražesne male Lore. Pogledao je fotografiju mog deteta s nežnošću koja je dostojna jednom Disolijeu u filmu *Tri muškarca i beba*, zatim dodao da sam prava srećnica, a još više moj muž, da on sam nema ni dece ni ženu, i da ih nikada neće ni imati. To je cena slobode, zaključio je, ustajući, i krenuo ka maloj Japanki u plavim čarapicama sa istobojnim leptirom u kosi.

Maleni drvoseča na kraju se udaljio i vratio grupi nasukanih. Stjuardesa zadužena za ukrcavanje, devojka stoičkog držanja koju ne poznajem, strpljivo čeka s voki-tokijem priljubljenim uz uvo. Upućujem joj prijateljski pozdrav, bacam brz pogled ka putnicima... i tada ga ugledam.

Tačnije, najpre sam ga čula. Čudnu pesmicu koja odzvanja među dečjom vriskom, imenima zakasnelih putnika na koje pada kazna sa zvučnika, poslednjim pozivom za Rio, Bangkok, Tokio, bukom mlaznog motora koji vibrira s druge strane stakla na prozoru.

Tihu ali upornu muziku.

Prvo je čujem, a onda počinjem pažljivo da je slušam. Zatim gledam odakle dolazi. Tek tada ga vidim.

Sedi pomalo sa strane u odnosu na druge putnike, gotovo na pragu Izlaza N, stisnut između brda kofera, koji izgledaju napušteno, ispod ogromnog postera aviona A-320 koji juri zvezdanim nebom.

Sam na svetu.

I svira.

Izgleda da ga samo ja slušam.

Zastajem. Ne vidi me, ni mene ni bilo koga drugog, bar mislim. Sedi na svom mestu, podvijenih nogu, kolena gotovo u visini grudi, i polako prstima prelazi preko žica na gitari.

Tiho, kao da ne želi da ometa susede. Svira za sebe. Sam u svom svetu.

I dalje ga posmatram.